

A pohárba engedett csapvíz tartalmaz oldott gázokat (levegőt, széndioxidot, klórt stb.). Ezekben a gázoknak a vízben való telítettségi koncentrációja — oldhatósága — a nyomás csökkenésével és a hőmérséklet növekedésével csökken. A hideg csapvíz reggelre felmelegszik a környezet hőmérsékletére, így kisebb lesz a gázok oldhatósága. Mivel a melegedés a pohár falánál a legnagyobb, így itt jelennek meg a már nem oldható gázok buborékok formájában. (A pohár belsejében is keletkeznek — természetesen kisebb számban — buborékok, de ezek rögtön felszállnak, míg a pohár falánál lévők megtapadnak az üvegen.) A buborékok akkor emelkednek fel, amikor a felületi „tapadóerő” már nem tudja ellensúlyozni a felhajtóerőt. Ezt például melegítéssel is elérhetjük, mert ekkor nő a buborékok térfogata, így a felhajtóerő is, de ha elég ideig várunk, az apróbb buborékok összeállnak nagyobbakká, és ekkor már melegítés nélkül is elszakadhatnak a pohár falától.

Megjegyzés. A buborékokban a gázok mellett kevés telített gőz is van, amelynek mennyisége az alacsony nyomás miatt csak kb. 1/40-ed része a teljes gázmennyiségnek.

Kovács Balduin (Fazekas M. Főv. Gyak. Gimn., II. o. t.) dolgozata alapján